

Θεός και Επιστήμη

Σ.Β.Κ.

Θεός και Επιστήμη

... είναι συμβατά;

Όταν διαβάζουμε για την επιστήμη, δεν είναι ασυνήθιστο να συναντούμε θρησκευτικούς όρους. Για παράδειγμα, οι επιστήμονες έχουν χαρακτηριστεί ως «οι αρχιερείς ενός νέου τεχνολογικού πολιτισμού» και τα εργαστήριά τους ως «ναοί» ή «τεμένη». Ασφαλώς, αυτές οι εκφράσεις έχουν απλώς μεταφορική σημασία. Εντούτοις, μπορούν να οδηγήσουν στο εξής σημαντικό ερώτημα: «Υπάρχει πράγματι χάσμα ανάμεσα στην επιστήμη και στη θρησκεία»;

Υπάρχει η άποψη ότι όσο περισσότερο αναπτύσσεται η επιστήμη, τόσο απομακρύνονται από την πίστη τους στον Θεό, οι επιστήμονες. Επίσης, είναι αλήθεια ότι πολλά μέλη της επιστημονικής κοινότητας κρατούν αποστάσεις από την θρησκευτική πίστη. Παρά ταύτα, ένας πολύ μεγάλος αριθμός επιστημόνων εντυπωσιάζονται βαθιά από τα στοιχεία που τους υποψιάζουν για την ύπαρξη σχεδίου στο σύμπαν και στον φυσικό κόσμο που μας περιβάλλει. Και επειδή ακριβώς, εντυπωσιάζονται βαθιά από το σχέδιο, οδηγούνται αναγκαστικά και στο να κάνουν σκέψεις γύρω από τον υπεύθυνο Σχεδιαστή - Δημιουργό.

Μερικοί «μορφωμένοι» άνθρωποι ίσως ανέμεναν, ότι στην εποχή μας, η πίστη στον Θεό θα ήταν ένα φαινόμενο που περιορίζεται στους αδαείς, στους εύπιστους και στους αφελείς, αλλά τίποτα τέτοιο δεν ισχύει. Πολλοί είναι αμόρφωτοι άθεοι και περισσότεροι είναι οι επιστήμονες που δηλώνουν ανοιχτά την πίστη τους σε έναν Δημιουργό. Βέβαια, ίσως να μην πιστεύουν όλοι στην Αγία Γραφή, ως τον λόγο της θείας αποκάλυψης, ωστόσο, όλοι τους είναι πλήρως πεπεισμένοι ότι το σχέδιο που φανερώνεται στη φύση καταδεικνύει κι έναν Υπέρτατης Νοημοσύνης Σχεδιαστή και Δημιουργό.

Όσοι βλέπουν σχέδιο στην φύση, είναι ανόητοι και αφελείς;

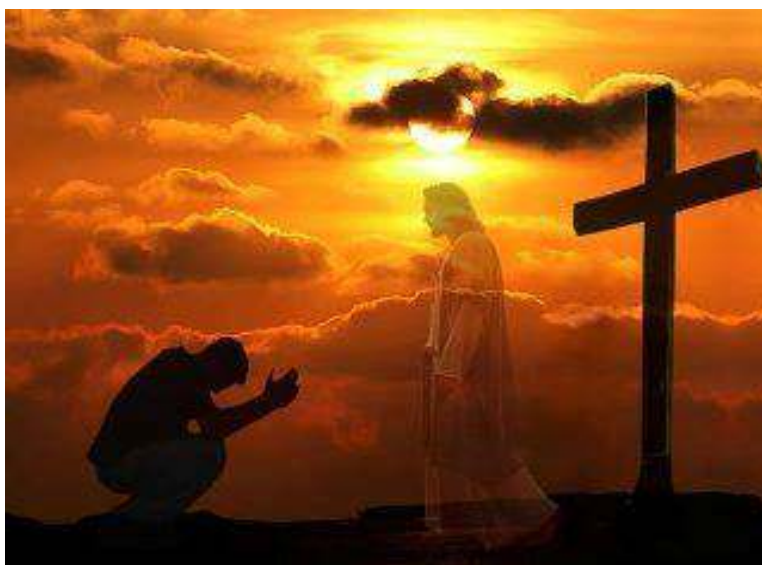
Μια κριτική για κάποιο βιβλίο στην εφημερίδα The New York Times, αναφερόμενη σε επιστήμονες που πιστεύουν ότι το σύμπαν μας και η ζωή που υπάρχει σε αυτό οφείλονται σε ευφυές σχέδιο, σχολιάζει ως εξής: «Έχουν διδακτορικά διπλώματα και κατέχουν έδρες σε μερικά από τα καλύτερα πανεπιστήμια. Τα επιχειρήματά τους εναντίον του δαρβινισμού δεν βασίζονται στην αυθεντία των Γραφών. Αντιθέτως, έχουν επιστημονικό υπόβαθρο».

Το ίδιο άρθρο σημειώνει επίσης ότι οι υπέρμαχοι του ευφυούς σχεδιασμού «δεν διακινδυνεύουν ισχυρισμούς που είναι εμφανώς ανόητοι.....Αυτό που αρνούνται είναι ότι η κοινώς αποδεκτή θεωρία του Δαρβίνου, ή κάθε άλλη «φυσιοκρατική» θεωρία η οποία κινείται στα στενά πλαίσια των άλογων, μηχανικών αιτίων που έδρασαν βαθμιαία στο πέρασμα του χρόνου, επαρκεί για να εξηγήσει το συνολικό φάσμα της ζωής. Ο βιολογικός κόσμος, υποστηρίζουν, βρίθεται από αποδείξεις για την ύπαρξη ευφυούς σχεδίου, αποδείξεις που υποδεικνύουν σχεδόν με βεβαιότητα την παρέμβαση ενός Ευφυούς Σχεδιαστή-Δημιουργού».

Τέτοια συμπεράσματα είναι διαδεδομένα μεταξύ των επιστημόνων σε εκπληκτικό βαθμό. Λόγου χάρη, μια μελέτη που δημοσιεύτηκε το 1997 αποκάλυψε ότι οι 4 στους 10 Αμερικανούς επιστήμονες πίστευαν σε ένα προσωπικό Θεό. Αυτή η αναλογία είχε παραμείνει σχεδόν αμετάβλητη από το 1914, όταν διεξάχθηκε μια παρόμοια έρευνα. Βέβαια, σε χώρες όπου επικρατεί πιο υλιστικό πνεύμα, όπως στις ευρωπαϊκές, η αναλογία είναι χαμηλότερη. Ωστόσο, η βρετανική εφημερίδα «The Guardian» ανέφερε ότι «ο βαθμός θρησκευτικότητας είναι υψηλότερος ανάμεσα στους επιστήμονες των θετικών επιστημών, όπως η φυσική και η γεωλογία, και χαμηλότερος στους επιστήμονες των θεωρητικών επιστημών, όπως η ανθρωπολογία». Επίσης πρόσθεσε: «Στο Ηνωμένο Βασίλειο υπάρχουν οργανώσεις όπως οι Χριστιανοί στην Επιστήμη». Η εφημερίδα επισήμανε επίσης ότι στη Μεγάλη Βρετανία «οι σπουδαστές επιστημονικών μαθημάτων, οι οποίοι εκκλησιάζονται, είναι

κατ' αναλογία πολύ περισσότεροι από τους σπουδαστές καλών τεχνών».

Παρά ταύτα, υπάρχει και μια δυναμική μερίδα επιστημόνων που χλευάζουν την ιδέα ενός Δημιουργού και ακόμα είναι γεγονός ότι με την έντονα αντίθετη στάση τους επηρεάζουν την πλειονότητα των συναδέλφων τους. Αυτή τους η περιφρονητική στάση ασκεί ισχυρή ψυχολογική πίεση στους συναδέλφους τους, ιδιαίτερα σ' εκείνους που έχουν χαλαρή ή καθόλου σχέση με το Θείο. Ο αστρονόμος Allan Sandage αναφέρθηκε στο «δισταγμό που νιώθει κάποιος να κάνει γνωστό ότι είναι θρησκευόμενος» ως εξής: «Ο εμπαιγμός, η αποδοκιμασία και η επίκριση των συναδέλφων είναι τεράστια». Το αποτέλεσμα είναι πως οι επιστήμονες που τολμούν να υποστηρίξουν ότι η επιστήμη δεν συγκρούεται κατ' ανάγκη με την πίστη σε έναν Δημιουργό, διαπιστώνουν ότι οι φωνές τους καταπνίγονται από τις επιθετικά αρνητικές απόψεις. Οι επόμενες παράγραφοι θα ασχοληθούν με τις νηφάλιες και λογικές φωνές που συχνά αγνοούνται καθώς και με τους λόγους για τους οποίους αυτοί οι επιστήμονες πιστεύουν στον Θεό.

Γιατί κάποιοι επιστήμονες πιστεύουν στον Θεό;

Η επιστήμη αποκαλύπτει συνεχώς καινούρια μυστικά για το σύμπαν και για τη ζωή που ακμάζει στον πλανήτη μας. Εντούτοις, τόσο οι επιστήμονες όσο και οι απλοί άνθρωποι εξακολουθούν να έρχονται αντιμέτωποι με θεμελιώδη ερωτήματα όπως:

- Πώς ήρθε σε ύπαρξη το σύμπαν;
- Τι υπήρχε πριν από αυτό;
- Γιατί φαίνεται να είναι ειδικά σχεδιασμένο έτσι ώστε να συντηρεί τη ζωή;
- Πώς εμφανίστηκε η ζωή εδώ στη γη;

Η επιστήμη δεν μπορεί ακόμη να δώσει βέβαιες απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα. Μερικοί αμφιβάλλουν για το αν θα μπορέσει ποτέ να τις δώσει. Γι' αυτόν το λόγο, πολλοί έχουν νιώσει την ανάγκη να αναθεωρήσουν τις απόψεις και τις πεποιθήσεις τους. Ας εξετάσουμε τρία από τα ερωτηματικά που κάνουν μερικούς επιστήμονες να διερωτώνται σχετικά με την ύπαρξη ενός Δημιουργού.

Το θαυμαστά συντονισμένο σύμπαν μπορεί να είναι αποτέλεσμα τύχης; Ένα βασικό ερώτημα αφορά το θαυμάσιο τρόπο με τον οποίο είναι συντονισμένο το σύμπαν μας. Γιατί είναι το σύμπαν εφοδιασμένο με αναλλοίωτους φυσικούς νόμους και φυσικές σταθερές καθορισμένες με ακριβή τρόπο προκειμένου να συντηρείται ένας πλανήτης όπως ο δικός μας, καθώς και όλη η ζωή που υπάρχει σε αυτόν; Τι εννοούμε όταν μιλάμε για λεπτομερή ρύθμιση και αξιοθαύμαστο συντονισμό; Σκεφτείτε, για παράδειγμα, την ακρίβεια με την οποία είναι ρυθμισμένες οι τέσσερις θεμελιώδεις φυσικές δυνάμεις: ο ηλεκτρομαγνητισμός, η βαρύτητα, η ισχυρή πυρηνική δύναμη και η ασθενής πυρηνική δύναμη. Αυτές οι δυνάμεις επηρεάζουν κάθε αντικείμενο στο σύμπαν. Είναι ρυθμισμένες και εξισορροπημένες με τόση ακρίβεια ώστε ακόμη και ελαφρές παρεκκλίσεις θα μπορούσαν να καταστήσουν αδύνατη τη ζωή στο σύμπαν. Για πολλούς λογικά σκεπτόμενους ανθρώπους, η εξήγηση θα πρέπει να βρίσκεται κάπου αλλού και όχι στην απλή σύμπτωση. Αν

κάποιος δεν το παραδεχθεί αυτό, τότε οφείλει να παράσχει μια αρτιότερα τεκμηριωμένη εξήγηση ή τουλάχιστον μια ισάξια διαφορετική κι αν δεν την έχει τότε δεν έχει και το λογικό δικαίωμα να απορρίπτει την υποψία του Ευφυούς Παράγοντα. Ο John Polkinghorne, ο οποίος ήταν φυσικός στο Πανεπιστήμιο του Cambridge, κατέληξε στο συμπέρασμα: «Όταν αντιλαμβάνεσαι ότι οι νόμοι της φύσης πρέπει να είναι συντονισμένοι με απίστευτα θαυμαστό τρόπο έτσι, ώστε να υπάρχει το σύμπαν που βλέπουμε, αυτή η σκέψη σου υποβάλλει την ιδέα ότι το σύμπαν δεν μπορεί να εμφανίστηκε έτσι, χωρίς λόγο, αλλά ότι θα πρέπει να υπάρχει σκοπός πίσω από αυτό». Ο Αυστραλός φυσικός Paul Davis ανέφερε κάτι παρόμοιο: «Δεν υπάρχει αμφιβολία πως πολλοί επιστήμονες... απορρίπτουν περιφρονητικά την ιδέα ότι ίσως υπάρχει ένας Θεός, ή ακόμα και μια απρόσωπη δημιουργική αρχή». Και συνέχισε: «Προσωπικά, δεν συμμερίζομαι την περιφρόνησή τους... Δεν μπορώ να πιστέψω ότι η ύπαρξή μας στο σύμπαν είναι απλώς μια παραξενιά της μοίρας ή ένα τυχαίο στίγμα στο μεγάλο κοσμικό δράμα».

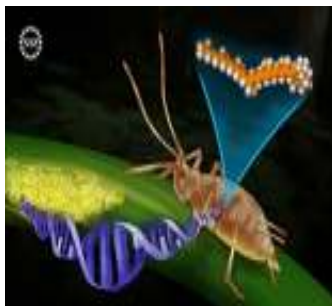
Η Πρόκληση της Πολυπλοκότητας. Ένας δεύτερος κύκλος ερωτημάτων, που αποτελεί ισχυρή πρόκληση για τους σημερινούς επιστήμονες περιλαμβάνει την τεράστια λειτουργική πολυπλοκότητα του κόσμου που μας περιβάλλει. Η κοινή λογική μάς λέει ότι, όσο πιο λειτουργικά πολύπλοκο είναι ένα σύστημα, τόσο λιγότερες πιθανότητες υπάρχουν να προέκυψε κατά τύχη. Αυτό είναι ένα βιωματικό και αναμφισβήτητο γεγονός στην ιστορία της ανθρωπότητας, της μόνης γνωστής φυσικής νοημοσύνης. Ενώ καθημερινά βιώνουμε το νόμο της βαρύτητας, για παράδειγμα και μάλιστα χωρίς εξαίρεση, ουδέποτε παρατηρήσαμε, πάλι χωρίς εξαίρεση, ένα πολύπλοκο λειτουργικό σύστημα να ξεπηδάει από το πουθενά και τυχαία. Αν, για παράδειγμα, δούμε ένα πρωί μια κόκκινη Lamborghini στο γκαράζ του γείτονα, τι θα σκεφτούμε; Θα πούμε ότι μπορεί να συναρμολογήθηκε τυχαία από ένα ανεμοστρόβιλο που σάρωσε 300 νεκροταφεία με ανταλλακτικά οχημάτων ή ότι αποτέλεσε την τυχαία μετεξέλιξη κομματιών λαμαρίνας που συναρμολογήθηκαν τυχαία και σιγά-σιγά στο διάβα των αιώνων; Όχι δα! Κανείς δεν θα τολμήσει να ξεστομίσει ανοησίες τέτοιου μεγέθους. Αυτό που όλοι συμπεραίνουμε είναι ότι πίσω από κάθε αυτοκίνητο, υπάρχει ένας νοήμων σχεδιαστικός-κατασκευαστικός παράγοντας, που ποτέ μπορεί να μην είδαμε, αλλά ουδείς τολμά να αμφισβητήσει την ύπαρξή του.

Ας δούμε τώρα ένα παράδειγμα από την βιολογία: Για να σχηματιστεί το DNA, το δομικό στοιχείο της ζωής, χρειάζεται να λάβουν χώρα, με ακρίβεια, αναρίθμητες χημικές αντιδράσεις. Πριν από τρεις δεκαετίες, ο Δρ Frank Saulsberry, από το Πολιτειακό Πανεπιστήμιο της Utah των ΗΠΑ, υπολόγισε τις πιθανότητες που υπάρχουν να σχηματιστεί τυχαία ένα βασικό μόριο DNA, που είναι απαραίτητο για την εμφάνιση της ζωής. Οι υπολογισμοί αποκάλυψαν ότι η πιθανότητα είναι τόσο μικρή ώστε από μαθηματική άποψη το γεγονός να θεωρείται αδύνατο. Όλοι ξέρουμε ότι τα μαθηματικά είναι η έκφραση της λογικής με σύμβολα κι αν από μαθηματική άποψη ένα γεγονός θεωρείται αδύνατο, τότε είναι και λογικά αδύνατο.

Ένα άλλο ιδιαίτερα σοβαρό θέμα πολυπλοκότητας προκύπτει, από το γεγονός ότι ορισμένα πολύπλοκα μέρη γίνονται άχρηστα αν δεν υπάρχουν άλλα ανεξάρτητα πολύπλοκα μέρη, με τα οποία έχουν μια αναπόδραστη λειτουργική συνέργεια. Αυτό θα μας το διαφωτίσει το παράδειγμα της αναπαραγωγής των οργανισμών. Σύμφωνα με τις εξελικτικές θεωρίες, τα έμβια όντα συνέχισαν να αναπαράγονται καθώς γίνονταν ολοένα και πιο πολύπλοκα. Σε κάποιο στάδιο, ωστόσο και πάλι σύμφωνα με την θεωρία της εξέλιξης, το θηλυκό μερικών ειδών χρειάστηκε να αναπτύξει αναπαραγωγικά κύτταρα που απαιτούσαν γονιμοποίηση από το αντίστοιχο αρσενικό, με συμπληρωματικά αναπαραγωγικά κύτταρα. Ασφαλώς, η ίδια διαδικασία θα απαιτούνταν και για όσα άλλα είδη έχουν τον ίδιο μηχανισμό αναπαραγωγής. Ας δούμε τώρα τι γίνεται με τα αναπαραγωγικά κύτταρα. Για να προμηθεύσουν το σωστό αριθμό χρωμοσωμάτων στους απογόνους τους, τα αναπαραγωγικά κύτταρα του κάθε γονέα περνούν από μια ιδιαίτερα σημαντική διαδικασία, τη λεγόμενη μείωση, με την οποία τα πάντοτε άρτιου αριθμού χρωμοσώματα του κυττάρου, του κάθε γονέα μειώνονται στο μισό από τον συνηθισμένο αριθμό χρωμοσωμάτων. Με αυτή τη διαδικασία αποφεύγεται η ύπαρξη αλλαγής αριθμού χρωμοσωμάτων στον απόγονο, κάτι το οποίο θα άλλαξε την φυσιολογία του οργανισμού. Για παράδειγμα στην περίπτωση της γάτας η οποία έχει 38 χρωματοσώματα στα κύτταρά της, αυτά μειώνονται σε 19 στα αναπαραγωγικά της κύτταρα, έτσι ώστε στον απόγονο να περάσουν και πάλι 19 θηλυκά +19 αρσενικά =38 χρωματοσώματα, διότι αυτός ο αριθμός χρωμοσωμάτων (38) αντιστοιχεί στον βιολογικό οργανισμό που ονομάζουμε γάτα. Το βασανιστικό και αναπάντητο από τυχαίες διαδικασίες, ερώτημα που προκύπτει είναι το εξής: «Πώς απέκτησε η 'πρώτη μητέρα' του κάθε είδους την ικανότητα αναπαραγωγής με έναν πλήρως αναπτυγμένο 'πρώτο πατέρα'; Πώς γίνεται και οι δυο τους, ξαφνικά και συντονισμένα, να μειώσουν κατά το ήμισυ τον αριθμό των χρωμοσωμάτων στα αναπαραγωγικά τους κύτταρα, με τέτοιο τρόπο ώστε να παραγάγουν έναν υγιή απόγονο, με

γνωρίσματα και των δύο γονέων; Κι αν αυτά τα αναπαραγωγικά χαρακτηριστικά δεν αναπτύχθηκαν ξαφνικά και συντονισμένα, αλλά σταδιακά, τότε πώς θα είχε επιζήσει-επικρατήσει το αρσενικό και το θηλυκό κάθε είδους εφόσον αυτά τα ζωτικά χαρακτηριστικά ήταν σχηματισμένα μόνο εν μέρει και άρα δεν θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν αναπαραγωγή;». Ακόμη και σε ένα μόνο είδος, οι πιθανότητες να επήλθε αυτή η αναπαραγωγική αλληλεξάρτηση κατά τύχη είναι μηδενικές. Το ενδεχόμενο να συνέβη στο ένα είδος μετά το άλλο δεν επιδέχεται λογική εξήγηση. Μπορεί μια θεωρητική διαδικασία Δαρβινικής εξέλιξης να εξηγήσει τέτοια πολυπλοκότητα; Πώς μπορούν τυχαία, συμπτωματικά, άσκοπα γεγονότα να οδηγούν σε συστήματα που χαρακτηρίζονται από τόσο περίπλοκη αλληλεξάρτηση;

Τα έμβια όντα διαθέτουν πλήθος χαρακτηριστικών που μαρτυρούν προνοητικότητα και σχεδιασμό, υποδεικνύουν δε εμμέσως πλην σαφώς έναν ευφυή Σχεδιαστή -Δημιουργό. Πολλοί μελετητές έχουν καταλήξει σε παρόμοιο συμπέρασμα. Ο γνωστός μαθηματικός William Demski

έγραψε ότι το «ευφυές σχέδιο» που είναι εμφανές στα «ορατά χαρακτηριστικά του φυσικού κόσμου....μπορεί να εξηγηθεί ικανοποιητικά μόνο αν αποδοθεί σε ευφυείς αιτίες». Ο εξίσου γνωστός μοριακός βιοχημικός Michael Behe συνοψίζει τα διαθέσιμα στοιχεία ως εξής: «Μπορείτε να είστε καλός Καθολικός και να πιστεύετε στο δαρβινισμό. Ωστόσο, η βιοχημεία καθιστά ολοένα και πιο δύσκολο το να είστε επιστήμονας που ενεργεί με βάση τη λογική σκέψη και συγχρόνως να πιστεύετε στο δαρβινισμό».

Ένα Ανομοιογενές Αρχείο Απολιθωμάτων. Ο τρίτος κύκλος ερωτημάτων, που έχει προβληματίσει τους περισσότερους επιστήμονες σχετίζεται με το αρχείο των απολιθωμάτων. Αν η εξέλιξη συνεχιζόταν επί μεγάλες χρονικές περιόδους, θα αναμέναμε να βρούμε πλήθος

ενδιάμεσων οργανισμών, ή αλλιώς συνδετικών εξελικτικών κρίκων, ανάμεσα στα βασικά είδη των έμβιων όντων. Ωστόσο, τα αναρίθμητα απολιθώματα που έχουν έρθει στο φως από την εποχή του Δαρβίνου έχουν αποδειχτεί απογοητευτικά ως προς αυτό. Οι ελλείποντες κρίκοι παραμένουν πράγματι παντελώς ελλείποντες! Ως εκ τούτου, ορισμένοι επιστήμονες έχουν συμπεράνει ότι τα στοιχεία που υποστηρίζουν την εξέλιξη είναι τόσο ανεπαρκή και αντιφατικά ώστε δεν μπορούν να αποδείξουν ότι η ζωή εξελίχθηκε. Ο αεροδιαστημικός μηχανικός Luther D. Sunderland έγραψε στο βιβλίο του Το «Αίνιγμα του Δαρβίνου - Darwin's Enigma»: «Τα επιστημονικά στοιχεία δείχνουν ότι οποτεδήποτε πρωτοεμφανίστηκε στη Γη κάποιο θεμελιωδώς διαφορετικό είδος ζωής, από τα μονοκύτταρα πρωτόζωα μέχρι και τον άνθρωπο, αυτό ήταν πλήρες και τα όργανα καθώς και η δομή του ήσαν πλήρη και εντελώς λειτουργικά. Το αναπόφευκτο συμπέρασμα που εξάγεται από αυτό το γεγονός είναι ότι υφίστατο κάποιο είδος προϋπάρχουσας ευφυΐας πριν εμφανιστεί η πρώτη ζωή πάνω στη Γη». Από την άλλη μεριά, το αρχείο των απολιθωμάτων ταιριάζει καταπληκτικά με τη γενική σειρά εμφάνισης των μορφών ζωής, όπως αυτή παρουσιάζεται στο Βιβλίο της Γένεσης. Ο Δρ. Donald E. Chittick φυσικοχημικός, του Πολιτειακού Πανεπιστημίου του Oregon, σχολιάζει: «Μια προσεκτική ματιά στο αρχείο των απολιθωμάτων θα οδηγούσε κάποιον στο συμπέρασμα ότι τα ζώα αναπαράγονταν κατά το είδος τους όπως αναφέρει η Γένεση. Δεν άλλαζαν από το ένα είδος στο άλλο. Τα στοιχεία που υπάρχουν σήμερα, όπως και στην εποχή του Δαρβίνου, συμφωνούν με την αφήγηση της Γένεσης για την άμεση δημιουργία. Τα ζώα και τα φυτά εξακολουθούν να αναπαράγονται κατά το είδος τους. Στην πραγματικότητα, η λογική σύγκρουση ανάμεσα στην παλαιοντολογική μελέτη των απολιθωμάτων και στους ισχυρισμούς του δαρβινισμού είναι τόσο ισχυρή, ώστε μερικοί επιστήμονες αρχίζουν να πιστεύουν ότι οι ενδιάμεσες μορφές δεν θα βρεθούν ποτέ».

Αντιμέτωποι με τα Στοιχεία. Τα όσα αναφέρθηκαν ήδη, αποτελούν απλώς την κορυφή του παγόβουνου σε ότι αφορά τα αναπάντητα ερωτήματα που υποδεικνύουν την ύπαρξη κάποιου Νοήμονος Παράγοντα, ενός Σχεδιαστή-Δημιουργού. Μερικοί επιστήμονες αναγνωρίζουν ότι η απόρριψη του Θεού βασίζεται, όχι σε πραγματικές αποδείξεις και προσεκτική ορθολογική σκέψη, αλλά σε υπεραπλουστευτικές εικασίες ή/και σε ιδεοληπτικές αντιθεϊστικές εμμονές. Με βάση τα παραπάνω, έπειτα από μια ολόκληρη ζωή παραγωγικής επιστημονικής έρευνας και εργασίας, ο αστρονόμος Allan Sandage είπε: «Η επιστήμη μου ήταν εκείνη που με οδήγησε στο συμπέρασμα ότι ο κόσμος είναι πολύ πιο πολύπλοκος από όσο μπορεί να εξηγήσει η επιστήμη. Μόνο αν δεχτώ το υπερφυσικό μπορώ να καταλάβω το μυστήριο της ύπαρξης».

Ένα Κοινό Πρόβλημα στους Επιστήμονες. Όπως έχουμε δει, δεν είναι λίγοι οι ευυτόληπτοι και ευρυμαθείς επιστήμονες που λένε ότι τα στοιχεία υποδεικνύουν την ύπαρξη ενός Σχεδιαστή και Δημιουργού. Λίγοι προχωρούν ακόμη περισσότερο. Αμφισβητούν την επιστημονική ακεραιότητα αυτών των συναδέλφων τους που απορρίπτουν δογματικά την ύπαρξη του Θεού και αυτό επειδή ακριβώς αυτή η συμπεριφορά τους χαρακτηρίζεται από ατεκμηρίωτες και ιδεοληπτικές αντιθεϊστικές εμμονές. Και η έλλειψη τεκμηρίωσης είναι παράλογη, ανέντιμη και εν τέλει ανιπιστημονική. Ο γεωφυσικός John R. Baumgardner σημειώνει: «Με βάση τις εκπληκτικά μικρές πιθανότητες, πώς θα μπορούσε οποιοσδήποτε επιστήμονας, που διαθέτει έστω και την παραμικρή εντιμότητα, να αποδώσει στις τυχαίες αλληλεπιδράσεις την πολυπλοκότητα, την οποία παρατηρούμε στα έμβια συστήματα; Το να κάνει κάποιος κάτι τέτοιο, γνωρίζοντας πόσο μικρές είναι αυτές οι πιθανότητες, συνιστά κατά τη γνώμη μου σοβαρή παραβίαση της επιστημονικής ακεραιότητας». Ο διακεκριμένος φυσικός Richard Feynman επέστησε την προσοχή σε μια άλλη πτυχή της επιστημονικής ακεραιότητας. Σε διάλεξη που εκφώνησε στη διάρκεια κάποιας τελετής αποφοίτησης σε πανεπιστήμιο, μίλησε για «ένα ιδιαίτερο, ανώτερο είδος

ακεραιότητας». Είπε ότι αυτό περιλαμβάνει «το να καταβάλλετε σκληρές προσπάθειες για να δείξετε ότι μπορεί να κάνετε λάθος.....Ως επιστήμονες έχουμε αυτή την ευθύνη, κυρίως απέναντι στους άλλους επιστήμονες και, κατά τη γνώμη μου, απέναντι στους απλούς ανθρώπους».

Πόσο συχνά ακούμε να αναφέρονται οι διάφοροι εξελικτικοί στις θεωρίες τους με φράσεις όπως «μπορεί να κάνουμε λάθος»; Δυστυχώς ποτέ! Φαίνεται πως ανάμεσά τους είναι δυσεύρετη τέτοιου είδους ταπεινότητα ή καλλίτερα συνετή επιφύλαξη. Στην πραγματικότητα, η ταπεινότητα και η ακεραιότητα θα πρέπει να παρακινούν όλους τους επιστήμονες να παραδέχονται ότι η επιστήμη, η οποία περιορίζεται στη μελέτη του φυσικού κόσμου, δεν είναι σε θέση να δώσει απάντηση σε ερωτήματα σχετικά με την ύπαρξη ενός Δημιουργού.

Πάνω σε ποιες Αποδείξεις βασίζεται μια Εκλογικευμένη Πίστη στον Θεό;

Υπάρχουν δύο κατηγορίες μαρτυριών και αποδείξεων, οι φυσικές και οι βιβλικές, οι οποίες είναι εξίσου ισχυρές, συμφωνούν μεταξύ τους και επιβεβαιώνουν αλληλες.

Οι Φυσικές Μαρτυρίες και Αποδείξεις. Ο απόστολος Παύλος υποκινήθηκε να γράψει ότι «οι αόρατες ιδιότητες του Θεού, δηλαδή η Δύναμη και η Θειότητά του, βλέπονται καθαρά από τη δημιουργία του κόσμου και επειδή γίνονται αντιληπτές μέσω των πραγμάτων που έχουν φτιαχτεί». (Ρωμαίους 1:20). Επί χιλιάδες χρόνια, οι πραγματικά σοφοί άνθρωποι αντιλαμβάνονται τις αποδείξεις της ύπαρξης του Θεού στο φυσικό κόσμο. Όπως έχουμε δει, η επιστήμη μπορεί να αποτελέσει χρήσιμο μέσο από αυτή την άποψη. Όσο περισσότερο μαθαίνουμε για την πολυπλοκότητα και την τάξη του σύμπαντος, τόσο περισσότερους λόγους έχουμε να νιώθουμε δέος για Εκείνον που σχεδίασε και δημιούργησε όλα αυτά. Μερικοί επιστήμονες είναι δεκτικοί όσον αφορά αυτές τις αποδείξεις και τις θεωρούν πειστικές. Αναμφίβολα, θα έλεγαν ότι η επιστήμη τούς έχει βοηθήσει να βρουν τον Θεό. Άλλοι επιστήμονες, όπως φαίνεται, δεν πρόκειται να πειστούν όσες αποδείξεις και αν υπάρχουν.

Οι Βιβλικές Μαρτυρίες και Αποδείξεις. Η Γραφή περιέχει πληθώρα αποδείξεων που πιστοποιούν ότι είναι εμπνευσμένη από μια υπερανθρώπινη ευφυή πηγή.

1) Η κοσμογονία και η βιογονία της, μολονότι συγγράφηκε 3.500 χρόνια πριν, με περιληπτικό και λιτό τρόπο, έχει συνταρακτικές ομοιότητες σε χρόνους και γεγονότα, με τα ευρήματα της σύγχρονης επιστήμης. Δηλαδή η αστροφυσική και η βιολογία επαληθεύουν την Γένεση.

2) Περιέχει πολλές προφητείες, δηλαδή ιστορία γραμμένη εκ των προτέρων η οποία επαληθεύεται με ακρίβεια εκ των υστέρων. Μερικές περιγράφουν αυτές ακριβώς τις καταστάσεις που επικρατούν στο σημερινό κόσμο μας! (Ματθαίου 24:3, 6, 7· Λουκά 21:10-11, Προς Τιμόθεο 3:1-5) Οι άνθρωποι επιχειρούν, αλλά δεν μπορούν να προβλέψουν το μέλλον με ακρίβεια και αξιοπιστία. Άρα

οι κατά γράμμα επαληθευμένες προφητείες δεν μπορεί να είναι ανθρώπινο προϊόν. Ποιος θα μπορούσε να εμπνεύσει κάτι τέτοιο; Μόνον ο Θεός.

3) Περιέχει την βάση όλων των συστημάτων αιώνων αξιών. Ο περιβόητος αντίθεος ζωολόγος Richard Dawkins, δήλωσε: «Σε ένα σύμπαν που χαρακτηρίζεται από τυφλές φυσικές δυνάμεις και γενετική αντιγραφή, μερικοί θα υποστούν βλάβη, άλλοι θα αποδειχτούν τυχεροί, και πουθενά δεν θα βρείτε κάποια λογική ούτε δικαιοσύνη σε αυτό». Μήπως σας φαίνεται κάπως απαισιόδοξη αυτή η άποψη για τον κόσμο; Δεν νομίζετε ότι η ανθρώπινη κοινωνία χρειάζεται έναν ηθικό κώδικα ο οποίος να ανταμείβει την καλή συμπεριφορά και να καταδικάζει την αδικοπραγία; Αν ναι, αναρωτηθείτε τι σας εμπνέει αυτή την δίψα για δικαιοσύνη και την αναζήτηση ενός καλλίτερου κόσμου. Αν είστε το τυφλό προϊόν τυχαίων φυσικών διαδικασιών, αναρωτηθείτε γιατί δεν συμβιβάζεστε με την ζωή σας όπως σας προσφέρεται από την «μάνα» φύση. Αναρωτηθείτε γιατί ψάχνετε για νόημα και σκοπό ζωής εκεί που ο υλισμός σας φωνάζει, ότι δεν υπάρχει. Μήπως κάπου μέσα σας υπάρχει και μια άλλη φωνή, μια φωνή γονιδιακής μνήμης, μια φωνή θεοστρέφειας; Εδώ ακριβώς έγκειται η ουσιώδης διαφορά ανάμεσα στην Βιβλική εξέλιξη και στην Δαρβινική εξέλιξη. Η Αγία Γραφή, ο Λόγος του Θεού τονίζει ότι οι άνθρωποι κατέχουν ειδική θέση στη δημιουργία ενώ σύμφωνα με την Δαρβινική εξέλιξη, οι άνθρωποι είναι το θνησιγενές τυχαίο προϊόν τυφλών φυσικών διαδικασιών. Η Δαρβινική εξέλιξη αδυνατεί να εξηγήσει τις ανθρώπινες αρετές του αλτρουισμού, της δικαιοσύνης, της θεοστρέφειας και δεν γνωρίζει ελπίδα ή σκοπό. Η Αγία Γραφή τα εξηγεί όλα αποκαλύπτοντας ότι οι άνθρωποι έχουν δημιουργηθεί κατά την εικόνα ενός δίκαιου Θεού αγάπης και παρουσιάζει τον μεγαλειώδη σκοπό του Δημιουργού για το μέλλον μας, δηλαδή την κατά χάρη Θεού εξέλιξή μας στην θέωση. Ο ίδιος ο Θεός έχει δηλώσει σαφώς για τον άνθρωπο: «Θα σας δώσω μέλλον και ελπίδα» (Ιερεμίας 29:11). «Θα έχει ζωή αιώνια, κι εγώ θα τον αναστήσω» (Ιωάννου 6:54).

Σ.Β.Κ.